

Liza in Oli

5.

NOČ, KI NAJ BI BILA VESELA ZA VSE

Oli kar ni in ni mogel razumeti, kako to, da njegovih ljubih ljudi ni več k njemu. Vedno je pogledoval proti vhodu na dvorišče, bil je pozoren na vsak šum, ki je prihajal čez vrt od sosedov. Včasih je ure in ure ležal in strmel v vhodna vrata hiše, ki je bila nekoč njegov dom. Toda niso se odprla. Bila so zaklenjena, nepremična, zapuščena.

Seveda je bil vesel vedno, ko je prišel k njemu Vinko. Toda prvi trenutek, ko je zaslišal avtomobilski motor, zagle-

dal, da nekdo zavija na dvorišče, še potem, ko so se vrata avtomobila odprla, je upal, da bodo prišli NJEGOVI. In potem je vseeno pomahal z repom in se zapodil proti Vinku, skakal je po njem ali pa se kar ulegel na hrbet in ga prosil s sprednjo tačko, naj ga boža. Ni bil razočaran, Vinka je imel rad. Toda globoko v svetlo rjavih, žarečih očkah, ki so se svetile iz črne dlake, je bila žalost.

Mnogokrat si je Vinko vzel dosti časa: odpel ga je z verige, ga pripel na po-

vodec in sta šla na sprehod – čez njive, do gozda, po vseh tistih potkah, po katerih je nekoč tekal s SVOJIMI. Igrala sta se s palico, včasih celo z žogo, Vinko ga je česal, pregledoval, če ga slučajno niso napadle bolhe, ali nima kje kakšnega klopa.

Včasih mu je namazal rano, ki jo je dobil, če se je uprl kakšnemu potepušskemu psu, ki se je priklatil na NJE-GOVO dvorišče in mu hotel vzeti kost. Kasneje se je že naučil: pametneje je spustiti kost in se skriti v zavetje, se potuhniti in počakati, da vsiljivec odide.

Dvakrat se je tudi zgodilo, da so z Vinkom prišli neznanji ljudje, odrasli z otroki, gledali so Olija, pobožali so ga, se nekaj pogovarjali in odšli. On pa je ves čas mahal z repom, se zaganjal proti njim in bevskal: najprej v pozdrav, ker je bil vesel obiska, potem v slovo: „Ne odhajate spet, ne pustite me samega!“ Sploh si ni mogel misliti, da njegovo bevskajoče veselje ljudem ni všeč, da se ga kak otrok celo prestraši in da so vsi, ki so ga prišli pogledat, če je primeren kuža zanje, raje šli iskat drugega.

Dnevi so tekli, postajalo je vse bolj mrzlo. Zapadel je sneg, kar je bilo Oliju celo všeč, ker se je rad valjal po njem, pa tudi zato, ker mu je voda v skledici sproti zmrzovala in ko je bilo okoli dovolj snega, ga je lahko hlastal, da se odžeja.

In potem je prišla strašna noč!

Oli se ni bal noči in ni se bal teme. Takrat se je po navadi zavlekel na svoje slamnato ležišče, se zvil v klobčič čisto ob steni in zaspal do jutra, saj je vedel, da je okrog njega mir, nihče ne bo prišel, nič ne bo zamudil, če bo spal. Toda ta noč je bila drugačna.

Na sosedovem vrtu so se veselili, praznovali so prehod v novo leto, razposajeno so prepevali, vpili in pod nebo streljali rakete! Pokali s petardami!

Mali kuža ni razumel njihovega veselja. Ni vedel, zakaj padajo z neba zvezde čudnih barv, ob spremstvu groznega pokanja. Zavlekel se je globoko – med steno in svoje leseno zaklonišče, tresel se je, cvilil in jokal, dokler se z jutrom ni vse pomirilo. Šele takrat je utrujen in na smrt prestrašen upal zapreti očke in zaspati.

